

HENNY THIJSSING-BOER

Het spoor bijster

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Het was half juli en volop zomer. Toen Stella zich deze vrijdagavond na haar werk in de tuin in een gemakkelijke stoel nestelde, snoof ze de zoete geur op van de bloeiende rozen die de lucht boven haar kleine achtertuin parfumeerde. Ze hield van dit jaargetijde, waarin alles bloeide, geurde en groeide. De weersvoorspellingen waren uitstekend, wat dat betraf kon ze zich geen betere start van haar vakantie wensen. Wat een zalig vooruitzicht dat ze vanaf nu, drie weken lang alleen maar mocht doen waar ze zelf zin in had. Ze had geen plannen gemaakt, niks geboekt, niks besproken.

Ze had zichzelf wijsgemaakt dat ze te moe was om een buitenlandse reis te maken. Dat was natuurlijk flauwekul, de werkelijke reden was dat ze zich in haar eentje verloren voelde en dus nergens volop van zou kunnen genieten. Ze kon gewoon veel beter thuisblijven, lekker wat aanlummelen en afwachten of er

misschien een onverwacht uitstapje op haar pad kwam. Je wist het maar nooit. Voorlopig wilde ze alleen maar luieren en uitrusten. Ik heb ook best wel een druk leven, dacht Stella, terwijl ze smulde van de pizza die ze onderweg van werk naar huis gauw even had opgehaald.

Ze zat vijf dagen per week op kantoor en veel te vaak naar haar zin deed pa zaterdags een beroep op haar, terwijl zij zich juist zo had verheugd op die vrije dag van de week. Nee zeggen tegen pa durfde ze niet en zodoende had ze meer dan eens alleen maar de zondag voor zichzelf. Op zaterdagavond moest ze huishoudelijke klussen doen die doorde-weeks bleven liggen. Al met al kwam ze nauwelijks aan zichzelf toe.

Soms, als het allemaal even te veel werd, vroeg ze zich af of ze wel tevreden was met dit leven. Feitelijk had ze geen reden tot klagen. Ze had een mooi huisje, een fijne baan en ze stond op eigen benen!

Ruim een jaar geleden was daar nog een bijzonder vervelend conflict aan voorafgegaan. Omdat ze toen resoluut voor zichzelf was opgekomen en pa geen weerwoord had kunnen vinden, had ze het dorp kunnen verla-

ten en woonde ze nu in de stad. Ze zou veel vaker zo eigengereid tegen pa moeten optreden. Meestal werd haar echter de mond gesnoerd omdat ze in haar hart bang voor hem was.

Van jongs af aan had ze het zichzelf verboden haar vader te haten, maar ze kon er niets aan doen dat ze dikwijls een hekel aan hem had. In de perioden daartussen kon ze alleen maar laconiek denken: hij is mijn vader, maar ik heb verder niets met die man. Dat lag heus niet alleen aan haar. De slechte verstandhouding tussen hen beiden kwam voornamelijk doordat pa niet van haar hield. Dat was geen inbeelding, want ze voelde het duidelijk. Ze was enig kind, zijn enige dochter, maar pa wist niet wat er in haar omging; niet dat ze mam nog altijd miste, en evenmin dat ze hevig verlangde naar een lieve vriend. Een levenspartner, met wie ze in liefde oud zou willen worden, van wie ze een kind wilde.

Dat was toch niet te veel gevraagd? Ze was vijftientwintig jaar, ze had de leeftijd en was eraan toe. In het verleden had ze een paar kortstondige relaties gehad, maar die waren op niets uitgelopen. Dat kwam louter en alleen omdat zij niet overweg kon met jongens van

haar eigen leeftijd. Ze viel nou eenmaal op oudere mannen. Van jongs af aan had ze trouwens ook altijd vriendinnen gehad die zeker vijf jaar ouder waren dan zijzelf.

De vriendschap met Linda en Nicolien bestond nog steeds. Ze herinnerde zich nog heel goed hoe jaloers ze was geweest toen eerst Linda, en later ook Nicolien naar de stad Groningen vertrok. Ze had hun voorbeeld dolgraag willen volgen en heel voorzichtig had ze pa erover gepolst. Daarop had hij vastbesloten gezegd dat zij zich geen gekke dingen in het hoofd moest halen. 'Ik kan je in de winkel niet missen en jij kunt je nergens nuttiger maken dan bij mij. Ik wil er geen woord meer over horen.'

Zo was zij destijds als enige van hun drieën in het dorp achtergebleven. Ze had zich ten onrechte natuurlijk in de steek gelaten gevoeld. Linda was dertig, ze was getrouwd met Gerrit Rademaker. Met de hulp van een personeelslid, Luco Schouten, runden Gerrit en Linda een drukkerij. Ze maakten allerlei soorten drukwerk. Gerrit verkondigde altijd dat het bij hen geen vetpot was. Linda voegde er dan lachend aan toe dat ze een goed belegde boterham hadden. 'Wat wil een mens nog

meer!’

Nicolien was tweeëndertig, van beroep tandartsassistente en eveneens getrouwd. Met Wijnand Stamhuis, hij was taxichauffeur. Haar vriendinnen waren gelukkig in de liefde. Ze verkondigden telkens dat ze nog geen tijd hadden voor kinderen, het werk ging voor. Daar kon zij, Stella, met haar verstand niet bij, want wat was er nou mooier dan het krijgen van een kindje? Zij zag zo’n klein hummeltje niet alleen als een waar godsgeschenk, maar ook als een bekroning van je liefde. Spijtig genoeg was dat blijkbaar niet voor haar weggelegd. De mannen op wie zij viel, waren doorgaans al getrouwd of ze woonden samen met een vriendin. Hoewel ze in haar hart vurig verlangde naar de liefde van een man, zorgde ze er zorgvuldig voor dat het haar geheim bleef. Geen mens wist van haar hevige verlangen en dat kon maar beter zo blijven, vond Stella.

Ze had de pizza inmiddels tot de laatste kruimel opgepeuzeld, ze zette het lege bord op de tuintafel en nam zich dapper voor haar vakantie niet te laten vergallen door een onvervulbare wensdroom. Ze liet zich achteroverzakken in de stoel, sloot haar ogen. Waar-

schijnlijk kon ze vanavond wel tot tien uur of langer lekker buiten zitten. Als vanzelf dwaalden haar gedachten naar de uitnodiging van Linda en Gerrit.

Gerrit werd zondag tweeëndertig jaar. Morgen, zaterdag dus, vierden ze zijn verjaardag met alle vrienden. Net als Nicolien en Wijnand was zij verzocht om morgenmiddag tegen vijf uur bij het feestvarken thuis te verschijnen. Ze zouden getrakteerd worden op een 'aangeklede' borrel. Daarna zouden ze naar een voorstelling in de schouwburg gaan en tot slot zouden ze nog ergens een afzakker-tje nemen. Het klonk allemaal veelbelovend, ze had er echt zin in. Het was alleen zo vervelend dat ze zich bij voorbaat alweer een beetje het vijfde wiel aan de wagen voelde. Wat zou het mooi zijn als zij morgen ook iemand naast zich had. Iemand die zei dat ze lief was en mooi, iemand die een arm om haar heen sloeg en haar een veilig, geborgen gevoel gaf. Waarom bleef die iemand almaar niemand...

Stella zuchtte en waarschijnlijk zou er een traan van zelfmedelijden in haar mooie, blauwe ogen zijn gesprongen als op dat ogenblik de telefoon niet was overgegaan. Ze pakte haar mobieltje dat op de tafel lag, en even la-

ter klonk er een overbekende stem in haar oor. Haar vader, Andries Buis, viel plompverloren met de deur in huis.

‘Gelukkig dat ik je thuis tref, ik zit met mijn handen in het haar. Lucy heeft vreselijk veel pijn in haar arm, de oorzaak is een ontstoken zenuw. Daar zijn we mooi klaar mee, want zoiets gaat niet van vandaag op morgen weer over. Je begrijpt al wel dat ik jou hier morgenochtend op tijd verwacht. Uiterlijk om negen uur, liever nog een uur eerder. Nou, tot dan, zullen we maar zeggen.’

De man zou de verbinding doodleuk verbroken hebben als Stella niet zo razendsnel had gereageerd. Tijdens Andries’ uiteenzetting had ze koortsachtig nagedacht. Ze haalde diep adem en zei: ‘Het spijt me, pa, ik kan morgen onmogelijk komen. Ik ben uitgenodigd door Gerrit en Linda, zij verwachten me al in de namiddag. Daarvóór moet ik mijn eigen huis wat op orde brengen en dan wil ik me rustig kunnen douchen, aankleden en opmaken.’ Stella hield haar adem in, ze verwachtte een uitbrander en die liet inderdaad niet lang op zich wachten.

Andries viel verbolgen uit. ‘Hoe durf je een dergelijke toon tegen mij aan te slaan! Het

zijn smoesjes, denk je dat ik je niet doorzie? Uitgaan kun je altijd nog; het leven bestaat uit werken, niet uit feestvieren. Versta je me, Stella!’

Zij moest een hoop wegslikken voordat ze kon zeggen: ‘Ik heb niet zo bar veel uitjes, pa... deze laat ik me door jou niet ontnemen. Ik weet dat jij je dat niet kunt voorstellen, maar ik heb ook nog zoiets als een eigen leven... Je kunt hoog of laag springen, ik kom morgen niet naar je toe!’

Andries begreep dat het Stella ernst was, hij had met zichzelf te doen. ‘Dan zal ik morgen voor drie moeten werken, je wordt bedankt! Waar heb ik het aan verdiend dat ik zo schandalig word teleurgesteld in jou? Ik verwacht van je dat je dan maandag en de daaropvolgende dagen wél naast me in de winkel zult staan!’

‘Ik heb vakantie, pa...’ Stella hoorde zelf dat het er weer even timide uitkwam als altijd en ze haatte zichzelf erom.

Andries speelde erop in. ‘Dat weet ik, het feit op zich is een geluk bij een ongeluk. Omdat jij nu toch even niets anders om handen hebt, kan Lucy haar arm ontzien. Nou, dan zal ik me morgen wel zien te redden. Maar ik

verwacht je maandag. Tot dan, Stella!’

Deze echode als een gehoorzaam kind: ‘Ja, goed... Tot dan.’ Nadat Andries de verbinding had verbroken, foeterde Stella op zichzelf: wat ben jij een onmogelijk uilskuiken, Stella Buis! Het was te zot voor woorden dat ze zich op haar leeftijd nog steeds de wet liet voorschrijven door haar vader... En door haar stiefmoeder, die zij tante Lucy noemde.

Er hoefde tante Lucy maar iets dwars te zitten of pa viel terug op haar, zijn dochter. Ze geloofde er niets van dat haar stiefmoeder opeens last had van een ontstoken zenuw. Het zou haar echt niet verbazen als het een smoesje was om het even kalm aan te kunnen doen. Dat zij – Stella – een deel van haar vakantie moest opofferen, deed er voor haar niet toe, tante Lucy ging voor. Zo was het altijd geweest en zo zou het wel blijven ook.

Pa was een van de weinigen, vermoedde Stella, die zich de eigenaar mocht noemen van een eigen supermarkt annex slijterij. Jarenlang had hij zich niet opzij laten duwen door de grote, machtige winkelketens die vochten voor hun alleenheerschappij. Dat betekende wel dat hij hard moest knokken om het hoofd boven water te kunnen houden. Er moest